

GEORGE SAUNDERS

Pastoràlia

Traduït de l'anglès per Yannick Garcia

Edicions de 1984
Barcelona

ROURE MARÍ

A les sis el senyor Frendt engega la megafonia i crida: «Benvinguts a Joysticks!». Després anuncia Fora Camises. Ens traiem les caçadores i les pleguem. Ens traiem les camises i les pleguem. Les bufandes ens les deixem posades. En Thomas Kirster és el nostre noieta guapo. Té uns músculs llargueruts i uns ulls d'un blau brillant. Tan bon punt es treu la camisa dues dones grasses vénen corrents pel lateral, li emboteixen diners als pantalons i li demanen que sigui el seu Pilot. Ell diu que i tant. Els porta l'amanida. Els porta la sopa. A mi em sona el mòbil i la dona que em truca em diu que vagi a veure-la al simulacre d'avió de caça Spitfire. ¿Deu voler que li faci de Pilot? Tant de bo. A dins de l'Spitifire hi ha la Margie, que em diu que li han diagnosticat Síndrome de Timidesa Crònica i em dóna una càmera Instamatic i deu dòlars si li aconseguixo un primer pla del cul d'en Thomas.

¿Ho faig o no? Esclar que sí.

Podria ser pitjor. En Lloyd Betts ho té pitjor. Darrerament s'ha engreixat i se li han esclarissat els cabells. No li truca ningú en tot el torn, té zero taules al seu càrrec i acaba assegut a l'ala del P-51 jugant al solitari encorbat cap endavant, posició que li fa sobresortir els mitxelins.

Jo Piloto sis taules i amb això m'embutxaco quaranta dòlars en propines, més els cinc l'hora que tenim de sou.

Després de tancar, ens asseiem a terra per fer el Moment de Síntesi. El senyor Frendt ens diu:

—Hi ha moments en què un ha d'avançar fins a la pròxima parada de la seva vida amb estil, com ho fan per exem-

ple aquelles dones de l'Àfrica o el Brasil, ara no recordo quin dels dos, que o bé es pinten la cara o es posen una mena de turbant molt peculiar quan els ve la menopausa. ¿Em seguiu? Ara hi ha algú entre nosaltres que ha de marxar. Cap home no és mai una illa, que deia aquell, no serem una monada tota la vida, així que avui hem de dir adéu al nostre amic Lloyd. Lloyd, aixeca't, que així ens podrem acomiadar. Em sap greu. Ens sap molt de greu a tots.

—Ai, Déu meu —diu en Lloyd—. Espero que no sigui veritat.

Però és veritat. En Lloyd està acabat. Li fem un aplaudiment i en Frenndt li dóna una Ploma de Comiat i una bossa de les escombraries amb les coses que tenia a la taquilla i se'n va. Pobre Lloyd. Té dona i dos fills, i una mísera adossada a l'autovia dels Trasters de Lloguer.

—Ha estat un plaer! —crida desesperadament de l'entrada estant, fent el possible per no jugar-s'hi l'última carta.

Quina feina més estressant. Així que et baixa l'Índex de Monada, ja pots fer els patracols. Les clientes ens classifiquen en Epatarrant, Bombonet, Correcte i Rampoina. Ep, que no em queixo pas, eh. Que com a mínim treballo. Com a mínim no sóc cap Rampoina com en Lloyd.

Jo sóc un Bombonet/Correcte garantit, que se'n torna a casa amb quaranta cuques a la butxaca.

A Roure Marí no hi ha ni mar ni roures, tan sols un centenar de pisos protegits i vistes posteriors a la central de FedEx. La Min i la Jade alleten les criatures respectives mentre miren *Fills morts en situacions violentes*. La Min és la meva germana. La Jade és cosina nostra. *Fills morts en situacions violentes* el presenta en Matt Merton, un ros que fa pràctica-

ment dos metres que sempre amanyaga els pares amb un refrec d'espatlles i els diu que amb el seu patiment han arribat a la santedat. Al programa d'avui hi surt un nen de deu anys que en va matar un altre de cinc per haver-se negat a ingressar a la seva banda. El de deu va escanyar el de cinc amb una corda de saltar, li va omplir la boca de cromos de beisbol, després es va tancar amb balda al vàter i va dir que no en pensava sortir fins que els seus pares prometessin que el durien a Zona-Diversió, on finalment va confessar i, en acabat, es va capbussar xisclant en una gàbia de xarxa plena de pilotes de plàstic. El públic profereix estridents amenaces als pares de l'assassí mentre els pares de la víctima reclamen contenció i perdó fins a tal punt que el públic comença a proferir-los a ells també amenaces estridents. Després fan els anuncis. La Min i la Jade deixen descansar els bebès, s'encenen un cigarro i passen per l'habitació repassant en veu alta per a les proves del graduat en secundària. No pinta bé la cosa. La Jade diu que un «magnicidi» és un virus. La Min ubica Biafra en un planeta al costat de Saturn. Jo m'ofereixo a ajudar-les, però es posen a escridassar-me per paternalista.

—Tu sí que tens sort! —em diu la meva germana—. Tu vas fer l'institut. Ja tens el collons de títol. Nosaltres, no. Per això ens toca preparar tota aquesta merda del graduat de la secundària. Si tinguéssim títol, ara estaríem mirant la tele tranquil·lament sense tanta distracció.

—Això mateix —diu la Jade—. Ara, mutis, nena! Que hem d'estudiar. S'estan a punt d'acabar els anuncis.

Debaten sobre quants costats té un triangle. Convenen que Churchill era cantant d'òpera. Reapareix en Matt Merton i explica que el programa de la setmana passada sobre el suïcidi, en què uns pares van veure una reconstrucció del suïcidi del seu fill, va resultar un procés sanador per als pares, i després ensenya un vídeo dels pares en què admeten que va ser un procés sanador.

El fill de la meva germana es diu Troy. El de la Jade, Mac. Se'n van de quatre grapes fins a la cuina i en Troy s'enganxa el dit a la reixa de la calefacció. La Min hi fa cap esperitada i comença a estirar-lo.

—Càgon Déu i la mare que el va parir! —crida la Jade—. Vigila! Prou d'estirades i vés a buscar la vaselina, collons. Li deixaràs el braç més llarg que jo què sé, dona!

En Troy es posa a plorar. En Mac es posa a plorar. M'hi acosto i allibero en Troy sense problemes. Mentrestant la Jade i la Min es creuen mastegots i estan a punt de tombar la tele.

—Collons, nena! —crida la Min deixant-s'hi la gola—. ¿Que no veus que m'estàs deixant llisa? ¿I després vas i tombes la tele dels ous?! ¿Que no t'importa res, a tu?

—I tant! —li crida la Jade—. Però és que ets una mala puta que ha estat a punt d'arrencar-li el ditet al seu propi fill sense més ni més, hòstia!

Just en aquell moment arriba la tieta Bernie d'anar a comprar a Ciutat Medicament, amb la gorra de Ciutat Medicament enfundada, se'ns acosta ranquejant, arreplega en Troy i tot es torna una bassa d'oli.

—No cal posar-se així, petitó —li diu—. No passa res. Tot va la mar de bé.

—La mar de bé —diu la Min, i fa un últim pessic a la Jade.

La tieta Bernie és una pacificadora. No li agrada gens que hi hagi enrenou. Una vegada un paio va trepitjar-li el peu fent marxa enrere al Rei de la Teca i se'n va tornar a casa caminant amb deu ossos trencats. No s'ha casat mai perquè l'avi la necessitava per portar la casa després de morta l'àvia. Més tard va morir ell i va deixar tots els diners que tenia a una dona que ningú de nosaltres coneixia, i la tieta Bernie va entrar a treballar a Ciutat Medicament. Però no és una persona amargada. Hi ha dies que està tan poc amargada

que em fa crispar els nervis. Quan dic que Roure Marí és un podrimener, ella diu que ben contenta que està de tenir un sostre on viure. Quan dic que estic fart d'anar escurat, em diu que una vegada per Nadal l'avi li va donar uns llapis i que allò a ella li va fer tanta il·lusió que es va estar tot el dia dibuixant cavalls al darrere dels sobres usats. Un dia li vaig preguntar si li sabia greu no haver tingut canalla i em va dir que no, que gens, i que, a més, ¿no érem nosaltres, la seva canalla?

I jo li vaig dir que sí.

Però no cal dir que era que no.

Per sopar hi ha llaunes de mongetes amb tomàquet. Per postres, gelat ennegrit d'haver-lo deixat sense tapar al congelador.

—Quin dia més maco que hem tingut —diu la tieta Bernie un cop adormits els nens.

—Hosti, és que ets tan alquimista —li diu la Jade.

L'endemà és dijous, que vol dir visita de l'Ed Anders, el del Consell de Salut. Ell s'assegura que no ensenyem mai el penis. I que no fem petons a ningú. Nosaltres no fem mai cap petó a ningú ni ensenyem el penis, tret d'en Sonny Vance, que fa totes dues coses perquè està estalviant per obrir una franquícia d'Envia-x-Fax. Ara, pel que fa als Simuladors Penians que portem, aquests sí que els podem ensenyar, podem deixar que ens sobresurtin per la trinxa dels pantalons. Fins i tot ens deixen que de tant en tant ens humitegem els pantalons amb unes ampolles amb difusor perquè se'ns marquin bé els Simuladors, però els penis nostres de veritat, no, aquests els hem de dur ben amagats als Simuladors aquests tan calents, incòmodes i descomunals.

—Ho sento, nois, com anem, nois —diu l'Anders quan entra tot fastiguejat—. Que quedi clar que a mi això em ve tan poc de gust com a vosaltres, eh. Jo vaig anar a estudi per

fer-me inspector de mostres de carn, però evidentment no era això el que tenia en ment en aquell moment. Ha, ha!

Es demana una *enchilada* Lindbergh i se la menja amb cautela, com si estigués viva i li fes cosa despertar-la. En Sonny Vance serveix sopa a tota una taula d'estilistes que han sortit de marxa i per un bitllet de vint els concedeix una ullada ràpida al seu semaler.

En aquell precís instant l'Anders aixeca la vista de l'*enchilada*.

—Sí, home, fum-li fort —diu, i redacta una Ordre de Tancament i ens envien tots abans d'hora a casa. Anem fins. A mi em ve d'un dòlar. Fa uns dies que rampinyo paper de vàter, me l'enduc al maletí. Me n'hi caben tres rotllos. Quan arribo a casa solen estar molt aixafats i no entren gaire bé al dispensador, però mira tu, són quatre xavos que m'estalvio.

Fitxo i faig dreuera per la zona de bosc que hi ha rere la central de FedEx. Molt maco, tot allò. Un ós rentador surt escopetejat cap a un roure caigut i comença a rosegar una bicicleta rovellada. Quan surto del bosc sento un tret. Vaja, diria que és un tret. Podria ser un tub d'escapament també. Però no, són trets, perquè acte seguit en sento un altre i passen uns nanos que travessen el pati cridant que aquí qui mana són els Gussots Dulents.

Faig cap a casa corrent. La Min, la Jade, la tieta Bernie i els nens estan arraulits rere el sofà. Es veu que les criatures eren fora quan ha començat el tiroteig. Un dels trets ha impactat els caminadors d'en Troy. Ell per sort no hi era llavors. Tenen forma com d'ànec, però ara sense bec.

—Hòstia, n'estic fins als ous, d'aquesta merda! —xiscla la Min.

—Ja en tens prou, d'aquesta mèn, deus voler dir —diu la Jade—. ¿O vols que de grans siguin uns malparlats de merda com nosaltres? Vull dir, uns malparlats de mèn, ¿eh?

—Jo, si arriben a grans, ja faig —diu la Min.

—Uix, uix, fem-ho ben gros, vinga —diu la Jade.

—Tu sí que ho tens gros, allò d'allà baix —li crida la Min.

—Vigila, monga, que no faig broma —crida la Jade, i li clava un cop de puny al braç.

—Noies, per l'amor de Déu! —diu la tieta Bernie—. Huríem de donar gràcies. Que com a mínim tenim casa. I les bales aquestes no ens han ferit a dingú.

—No t'ho prenguis malament, Bernie, ¿sí? —li diu la Min—. Però ¿tu creus que això és una casa com cal?

Roure Marí no és un lloc segur. Al quarto de la neteja hi ha muntada una narcosala i l'altra setmana la Min va trobar un puny americà a la piscineta inflable dels nens. Si per mi fos, tots cap al Canadà. És molt bonic, allò. Molta educació. La tardor passada hi vam anar un cap de setmana, vam punxar una roda pel camí i dos grangers amb unes cares vermelles com un perdigot es van encaparrar que ens la canviaven, després que ens pagaven el sopar i vam acabar que ens obrien un fons d'inversió per a la universitat dels caganius. Al cap d'una setmana ens van enviar els títols de les accions i una foto de tota la colla menjant-nos un pastís de fruita en una cafeteria. Però anar a viure al Canadà costa cèntims. El pare falta i no ens va donar ni les gràcies, i la mare ara viu amb en Freddie, i no li caiem bé, a més, tampoc és que vagi sobrat de calés, ell. Fa enquestes per telèfon. Aquest mes li toca preguntar a dones divorciades cada quan tornen als vells costums i se'n van al llit amb l'ex. Li paguen deu dòlars per enquesta completada.

En fi, que gens lucratiu, el tema Canadà donaria per a molt.

Vaig fora, trobo el bec de l'aneguet d'en Troy i l'enganxo amb pegament del fort.

—¿Sabeu què us dic? —salta la tieta Bernie—. Que tal com l'has deixat sembla encara més real. Bé hi ha ànecs que

tenen el bec esquerdat, ¿no? L'atre dia en vaig vere un així al centre.

—Déu meu, Senyor —diu la Min—. Li disparen l'ane-guet al nen en plena cara i ella ens diu que encara tenim sort.

—És que en tenim —diu la Bernie.

—El que tenim és un morro partit —diu la Jade.

—¿Saps què faig jo quan em passa alguna desgràcia? —li contesta la Bernie—. No pensar-hi. Ni prendre-m'ho a la valenta. Tampoc no s'acaba el món, dona. Això és el que faig. Sempre he fet el mateix. I així és com he arribat fins on sóc.

I jo per dins penso, Bernie, t'estimo molt, però ¿on et penses que has arribat? Treballes a Ciutat Medicament pel mínim del mínim. Tens seixanta anys i res al teu nom. Vas ser pràcticament una esclava de ton pare i no has tingut ni una sola cita amb ningú en ta vida.

—Ep, si us voleu queixar, queixeu-vos. Però jo diria que tampoc no ens va tan malament.

—Ah, no, ens va de conya —diu la Min, i treu en Troy de darrere del sofà i li espolsa un grapat d'estelles d'ànec del pijameta.

El divendres Joysticks torna a obrir les portes. Una casa de bojos. Tènen la boira engegada. Un club de bridge m'ofereix quinze dòlars per fer lluita lliure untats d'oli amb en Mel Turner. Doncs res, lluito amb en Mel Turner ben untats d'oli. M'ofereixen vint dòlars per empapussar-los ales de pollastre directament a la boca. Doncs res, poso ales de pollastre a les boques de la gent. La tarda em passa volant. I el vespre. A les nou el club de bridge se'n va i m'arriba una germandat d'universitàries. Canten unes cançons cruels molt ben pensades, m'engrapen el Simulador i diuen que mai més no podran tornar a mirar a la cara els genitals

esquifits dels seus xicots. En aquell moment ve el senyor Frendt i em diu telèfon. És la Min. Sembla fora de si. Em crida quatre vegades seguides vine cap a casa. Quan li dic que es tranquil·litzi, em penja. Li truco, però no me l'agafa ningú. Calma. La Min és molt d'entrar en pànic. Deu ser que un dels bebès té el dia de treure. Per sort, tinc horari flexible.

—Ara torno —dic al senyor Frendt.

—T'espero amb candeletes —em diu ell.

Travesso l'aiguamoll al trot i passo la central de FedEx. Dalt de tot de la costa es veu una llum de l'última granja que queda. De vegades anem amb la canalla al túnel de rentatge que hi ha al costat per veure-hi la vaca. Avui deu parar per una altra banda, la vaca.

Arribo a casa i la Min i la Jade fan bots com esperitades davant la tieta Bernie, que seu en una punta del sofà sense dir ni piu, però ni piu.

—Treu els nens d'aquí! —xiscla la Min—. No vull que vegin aquesta cosa morta!

—Calla, collons! —xiscla la Jade—. No li diguis cosa morta, home!

S'ajup i li pessiga la galta a la tieta.

—¿Tieta Bernie? —xiscla—. Merda!

—Però si això ja ho hem fet dos cops, hòstia! —xiscla la Min—. ¿Per què tornes a fer el mateix? Palpa-li el coll, a veure si li trobes allò que batega!

—Merda, merda, merda! —xiscla la Jade.

Jo truco al servei d'emergències, arriba l'ambulància, s'hi apliquen uns vint minuts i al final se'n cansen, diuen que els sap molt de greu, però que, pel que sembla, fa tota la tarda que és morta. El pis és un desori. La tieta té el calaix dels diners buit i les seves fotos de la família, a la banyera.

—No se li veu cap cop —diu un policia.